

SVETI DUH I ČETKIČA ZORANA MILOŠEVIĆA

Izložba slika akademskog slikara i ikonopisca Zorana Miloševića, pod nazivom "Tradicija i tranzicija" u Čikagu

predsedništvo. Paradoks je da čitavo predsedništvo radi pod tužbom, a moja ponuda je da otvorim i oživim umetničku školu i otvoreni atelje, da povežem klub u sistem svetskih kulturnih ustanova i škola i sve to od svog ličnog novca. Znači, ukoliko bilo šta počnem da radim, praktično radim na svoju ruku i samog sebe stavljam u poziciju optuženog. Eto to je razlog zašto sam stao?

Spomenuo si nam i moguću spomenik Nikoli Tesli u Čikagu. Hoćeš li nam reći nešto o tome?

To je istina ali je sve još u veoma početnoj fazi. Ideja je krenula od naših ljudi koji žive ovde u Skokiju, konkretno Vere Čalović koja je primetila da su Indusi napravili skulpturu "Gandija", a mi Teslu držimo u mraku i knjigama. Ja sam puno razmišljao o tome i u u glavi imam 3d proekciju čitavog projekta Tesline figure. Čovek iz budućnosti i zagonetke 21. veka. Opet imam moderan pogled na Teslu, na primer polovinu lica bi napravio od bronce, a drugu polovinu od čelika, jer su u toj glavi spojeni devetnaesti i dvadeset prvi vek. Razmislite samo o bežičnim tehnologijama koje je on demonstrirao gospodi sa cilindrima i štapovima, zar to nije bila glava iz daleke budućnosti. Međutim, svestan sam da i pored moje pune donacije: talenta i vremena, takav

projekat iziskuje ozbiljnu finansijsku konstrukciju, jer bi sama figura bila četiri metara visoka, tako da još uvek sve stoji u fijoci i glavi.

Prošle nedelje smo u sasvim neobaveznom razgovoru Vlade Divac i ja došli do "Tesle". Naime njegov sin je imao domaći zadatak da piše o Edisonu i nastanku električne energije, Vlade mu je jednostavno pocepao zadatak, dao mu da prvo pročita knjigu o Tesli, pa onda da piše. To mi je stvarno bilo smešno, pošto sam i ja nešto slično uradio svojim ćerkama, stim što moja deca nisu čitala knjigu, ja sam njima lično održao lekciju o Tesli. Uz slučajnu priču, Divac mi je dao reč i ozbiljnu podršku i ponudio se da bude učesnik tog poduhvata u ulozu generalnog sponzora, što za mene menja sliku stvari i nekako stavlja teg na vagu realnosti. Pored Divca naravno treba okupiti još desetak ozbiljnih donatora. Razgovaraću i sa gospodinom Selakom ovih dana, kao i sa gradskim vlastima, imaće tu da se kopa od zore do večere. Skulptura bi trebala da bude instalirana sa postoljem od varnica, formula i Teslinih izuma. Ipak, sve je to još uvek u mojoj glavi i dok taj san ugleda svet, i svet njega, proteći će još dosta vode rekam Nišavom.

S.P.

Buba mara, gavran i kišobran, i sve to zajedno lebdi u sazvežđu polutame, gde riba dodiruje usne ribara i gde se u snu odliva boja sa četkice slikareve.

Otiče reka od olova, a svedok poslednjeg božjeg upozorenja postaje slika svetog duha upletena u trnovito gradsko sšblje, gde se nadanje pretvara u čekanje, a buba mara u simbol samoće. Ono što je Zoran preneo u svoj lični alfabet govora, jednako me vraća baš tamo, gde je početak kruga života i centar unutrašnjeg mira.

Hrišćanska misao je kao odgonetka stala pred svet novih vrednosti i zapravo na način molitveni ta odgonetka nosi jednu poruku preostalom delu odumrlog čoveka.

Ta poruka je britka kao hiruška alatka, alarmantna tišina izgubljenog mira, reke i livade, bube u travi i ribe u vodi, Zoran

Njegovi simboli jednostavno dovoljno govore i po mom mišljenju ne ostavljaju nedoumicu da li i šta je slikar hteo da kaže. Poruke su precizne i jetke, od vrana, gavrana, crne ptice, do šajkače, novi i stari Srpski vremeplov.

horizontu novonastalog sveta. Pitanje je, dali postoji pomirenje sa materijalnim svetom telesnog ili je umetnikov pogled okrenut unutar umnog stvaralaštva. Dali su se dve reke slile u slikarstvo i simbolizam trećeg i najznačajnijeg sveta ono što se u praksi zove san ili san živi kao šaptač i tumač ovozemaljskih čuda. Ne znam, jer odgovor je na žici između dva solitera u obliku crne ptice, koja svojom senkom u meni izaziva bojazan da je spasenje daleko od košmara u kome svi zajedno živimo. Svakako sam sretan da u klubu St. Sava stižu zaslužni mislioci i umni odgonetači lekovite duhovne snage, Svetog pisma i jednostavne i pitke vode, vere i spokojstva. Nenametljiv i jednostavan Zoran Milošević mi daje potvrdu da mir božiji postoji i kao slika, a i svetionik u oluji ovozemaljskog stradanja duševnog. I ja mu za taj zrak svetlosti i nade iskreno zahvaljujem.

Boban Ilić

Milošević opominje na odsustvo svetog duha i svetog Trojstva u izgubljenom razumu, u betonu i brzini preobraćanja iz prirode u neprirodu. Nije li to opomena i svetu koji se približio katastrofi biblijskih razmera ili samo slikareva šala i podsmeh neuravnoteženom težištu slavohitajuće građanske prakse, nehaja i nebrige za žive ljude i male bube. Moj utisak je da Zoran istražuje i oslikava tkivo svog unutrašnjeg sveta, narušenog apsurdnolinom okoline, novog i moćnog rekao bih rušilačkog poredka današnjice.

Uglavnom Zoran svesno zanemaruje tehničko doterivanje i akademizam u svom govoru i u potrazi za vrlinom i iskrenom poetikom nezaprlljanog duha.

Poezija oslikana u desetercu današnjice rekao bih, vizantijska sveta voda koja u svom odsjaju prima modernu građevinu na

